

EUROPOS PARLAMENTAS: RINKIMŲ TVARKA

Europos Parlamento rinkimų tvarka nustatyta ir Europos teisės aktuose, kuriuose apibrėžiamos visoms valstybėms narėms bendros taisyklės, ir specialiose nacionalinėse nuostatose, kurios kiekvienoje valstybėje narėje yra skirtingos. Bendrose taisyklėse išdėstytas proporcingo atstovavimo principas, rinkimų slenksčių taisyklės ir tam tikri nesuderinamumo su Europos Parlamento nario įgaliojimais atvejai. Daugelis kitų svarbių klausimų, kaip antai taikoma konkreti rinkimų sistema ar rinkimų apygardų skaičius, apibrėžta nacionaliniuose įstatymuose.

TEISINIS PAGRINDAS

Europos Sąjungos sutarties (toliau – ES sutartis) 14 straipsnis ir Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo (toliau – SESV) 20, 22 ir 223 straipsniai.

1976 m. rugsėjo 20 d. Aktas dėl atstovų į Europos Parlamentą rinkimų remiantis tiesiogine visuotine rinkimų teise^[1], paskutinį kartą pakeistas 2018 m. liepos 13 d. Tarybos sprendimu (ES, Euratomas) 2018/994^[2].

BENDROS TAISYKLĖS

A. Principai

Steigimo sutartyse ([1.1.1.](#)) nurodyta, kad Europos Parlamento narius (EP narius) iš pradžių skirs nacionaliniai parlamentai, tačiau įtraukta nuostata, kad vėliau jie bus renkami tiesioginiuose visuotiniuose rinkimuose. Šią nuostatą įgyvendino Taryba prieš 1979 m. vykusius pirmuosius tiesioginius rinkimus priėmusi 1976 m. rugsėjo 20 d. Aktą dėl atstovų į Europos Parlamentą rinkimų remiantis tiesiogine visuotine rinkimų teise (1976 m. Rinkimų aktas). Šis aktas iš esmės pakeitė institucinę Europos Parlamento poziciją ir yra demokratiškesnės Europos Sąjungos steigiamasis dokumentas.

1992 m. Maastrichto sutartyje ([1.1.3.](#)) numatyta, kad rinkimai privalo būti rengiami laikantis vienodos tvarkos ir kad Europos Parlamentas šiuo klausimu turėtų parengti pasiūlymą, kurį vieningai patvirtintų Taryba. Vis dėlto, kadangi Tarybai nepavyko susitarti dėl nė vieno iš pateiktų pasiūlymų, Amsterdamo sutartyje numatyta galimybė patvirtinti bendruosius principus. [2002 m. birželio 25 d. ir rugsėjo 23 d. Tarybos sprendimu 2002/772/EB, Euratomas](#)^[3] buvo iš dalies atitinkamai pakeistas 1976 m.

[1]OL L 278, 1976 10 8, p. 5.

[2]OL L 178, 2018 7 16, p. 1.

[3]OL L 283, 2002 10 24, p. 1.

Aktas ir nustatyti proporcingo atstovavimo ir nacionalinių bei Europos įgaliojimų nesuderinamumo principai.

Paskutiniai 1976 m. Rinkimų akto pakeitimai buvo priimti [2018 m. liepos 13 d. Tarybos sprendimu \(ES, Euratomas\) 2018/994](#), kuriame yra nuostatų dėl galimybės taikyti skirtingus balsavimo metodus (išankstinis balsavimas, elektroninis balsavimas, balsavimas internetu ir paštu); rinkimų slenksčius; asmens duomenų apsauga; nuobaudas už dvigubą balsavimą pagal nacionalinės teisės aktus; dėl balsavimo trečiojoje šalyje ir dėl galimybės rinkimų biuleteniuose nurodyti Europos politines partijas.

Įsigaliojus Lisabonos sutarčiai ([1.1.5.](#)), teisė balsuoti ir būti kandidatu įgavo pagrindinės teisės statusą (Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos 39 straipsnis).

B. Taikymas. Galiojančios bendros nuostatos

1. Kitos valstybės narės piliečių teisė balsuoti ir būti kandidatais

Pagal SESV 22 straipsnio 2 dalį „kiekvienas Sąjungos pilietis, gyvendamas valstybėje narėje ir nebūdamas jos pilietis, turi teisę balsuoti ir būti kandidatu per Europos Parlamento rinkimus valstybėje narėje, kurioje gyvena“. Pagal Tarybos direktyvos 93/109/EB^[4] su pakeitimais, padarytais [Tarybos direktyva 2013/1/ES](#)^[5], 6 straipsnį „bet kokiam Sąjungos piliečiui, gyvenančiam valstybėje narėje, bet nesančiam jos piliečiu, kuriam individualiu sprendimu, priimtu pagal baudžiamąją ar civilinę teisę, buvo atimta teisė būti kandidatu pagal jo gyvenamosios vietos valstybės narės arba pagal jo kilmės valstybės narės teisę, neleidžiama naudotis ta teise gyvenamosios vietos valstybėje narėje per rinkimus į Europos Parlamentą“.

2. Rinkimų sistema

pagal iš dalies pakeistą 1976 m. Rinkimų aktą rinkimai į Europos Parlamentą turi būti pagrįsti proporcingu atstovavimu ir turi būti taikoma kandidatų sąrašo arba vieno perleidžiamo balso sistema Valstybės narės taip pat gali leisti balsuoti pagal lengvatinio sąrašo sistemą.

Be 1976 m. Rinkimų akte nustatyto savanoriško ne didesnio kaip 5 proc. nacionaliniu lygmeniu skirtų galiojančių balsų rinkimų slenksčio, neseniai iš dalies jį pakeitus 2018 m. liepos 13 d. Tarybos sprendimu (ES, Euratomas) 2018/994 nustatytas privalomas rinkimų slenkstis – nuo 2 proc. iki 5 proc. rinkimų apygardoms, kuriose pagal sąrašus renkami daugiau nei 35 nariai (įskaitant vieną rinkimų apygardą sudarančias valstybes nares). Valstybės narės turės įvykdyti šį reikalavimą ne vėliau kaip per 2024 m. rinkimus.

Pagal tą sprendimą valstybės narės gali numatyti išankstinį balsavimą, balsavimą paštu, taip pat elektroninį ir internetinį balsavimą. Valstybėms narėms nusprendus tai padaryti, visų pirma, jos turi užtikrinti rezultatų patikimumą, balsavimo slaptumą ir asmens duomenų apsaugą.

[4]OL L 329, 1993 12 30, p. 34.

[5]OL L 26, 2013 1 26, p. 27.

3. Nesuderinamumas

Pagal 1976 m. akto (iš dalies pakeisto Tarybos sprendimu 2002/772/EB, Euratomas) 7 straipsnį Europos Parlamento nario pareigos nesuderinamos su valstybės narės vyriausybės nario, Komisijos nario, Teisingumo Teismo teisėjo, generalinio advokato ar kanclerio, Audito Rūmų nario, Europos ekonomikos ir socialinių reikalų komiteto nario pareigomis, komitetų ar kitų organų, įsteigtų vadovaujantis Sutartimis Sąjungos lėšoms valdyti arba nuolatinei tiesioginei administravimo užduočiai vykdyti, nario pareigomis, Europos investicijų banko direktorių valdybos, valdymo komiteto arba personalo nario pareigomis bei Europos Sąjungos institucijų arba prie jų veikiančių specializuotų įstaigų pareigūno ar tarnautojo einamomis pareigomis. Nesuderinamumo atvejų sąrašas papildytas 1997 m. (Regionų komiteto nario pareigos) ir 2002 m. (Europos Centrinio Banko vykdomosios valdybos nario, Europos Sąjungos ombudsmeno ir, svarbiausia, nacionalinio parlamento nario pareigos).

TVARKA, KURIAI TAIKOMOS NACIONALINĖS NUOSTATOS

Be šių bendrų taisyklių, rinkimų tvarkai taikomos nacionalinės nuostatos, kurios kartais labai skiriasi; taigi rinkimų sistema gali būti laikoma polimorfine rinkimų sistema.

A. Rinkimų sistema ir nustatytos ribos

Visos valstybės narės privalo taikyti proporcingu atstovavimu pagrįstą sistemą. Be 1976 m. Rinkimų akte nustatyto savanoriško 5 proc. nacionaliniu lygmeniu skirtų balsų rinkimų slenkščio, Tarybos sprendimu (ES, Euratomas) 2018/994 nustatytas privalomas rinkimų slenkstis – nuo 2 proc. iki 5 proc. rinkimų apygardoms, kuriose renkami daugiau nei 35 nariai (įskaitant vieną rinkimų apygardą sudarančias valstybes nares). Šį reikalavimą reikės įvykdyti ne vėliau kaip per 2024 m. rinkimus.

Šiuo metu rinkimų slenkstis taikomas šiose valstybėse narėse: 5 proc. Prancūzijoje, Belgijoje, Lietuvoje, Lenkijoje, Slovakijoje, Čekijoje, Rumunijoje, Kroatijoje, Latvijoje ir Vengrijoje; 4 proc. Austrijoje, Italijoje ir Švedijoje; 3 proc. Graikijoje ir 1,8 proc. Kipre. Kitos valstybės narės rinkimų slenkščio nenustato.

B. Rinkimų apygardos ribos

Per Europos Parlamento rinkimus dauguma valstybių narių veikia kaip viena rinkimų apygarda. Vis dėlto penkios valstybės narės (Belgija, Airija, Italija, Lenkija ir Jungtinė Karalystė) šalies teritoriją padalijo į kelias regionines rinkimų apygardas.

C. Balsavimo teisė

Visose valstybėse narėse balsavimo teisė įgyjama sulaukus 18 metų, išskyrus Austriją bei Maltą, kur ji įgyjama nuo 16 metų, ir Graikiją – 17 metų.

Penkiose valstybėse narėse (Belgijoje, Bulgarijoje, Liuksemburge, Kipre ir Graikijoje) balsavimas yra privalomas: balsavimo pareiga taikoma piliečiams ir registruotiems kitos ES valstybės narės piliečiams.

1. Kitos šalies pilietybę turinčių asmenų balsavimas priimančiojoje valstybėje

ES piliečiai, gyvenantys valstybėje narėje ir nesantys jos piliečiai, turi teisę balsuoti per Europos Parlamento rinkimus toje valstybėje narėje, kurioje jie gyvena, tomis pačiomis

sąlygomis kaip ir tos valstybės piliečiai (SESV 22 straipsnis). Vis dėlto gyvenamosios vietos sąvoka įvairiose valstybėse narėse vis dar skiriasi. Kai kurios valstybės (pvz. Estija, Prancūzija, Vokietija, Lenkija, Rumunija ir Slovėnija) reikalauja, kad rinkėjų faktinė arba įprastinė gyvenamoji vieta būtų rinkimų teritorijoje, kitos (Kipras, Danija, Graikija, Airija, Liuksemburgas, Slovakija, Švedija ir Jungtinė Karalystė) reikalauja, kad tai būtų nuolatinė jų gyvenamoji vieta, dar kitos (Belgija ir Čekija) – kad jie būtų įrašyti į gyventojų registrą. ES piliečiams, kurie siekia įgyti teisę balsuoti kai kuriose valstybėse narėse (pvz. Liuksemburge ir Kipre), taip pat taikomas minimalaus gyvenimo toje valstybėje laikotarpio reikalavimas. Reikalaujama, kad visose valstybėse narėse kitų ES šalių piliečiai iki rinkimų dieną registruotųsi balsuoti. Registravimosi terminai skirtingose valstybėse narėse labai skiriasi.

2. Piliečių, kurių nuolatinė gyvenamoji vieta yra kitoje valstybėje, balsavimas savo kilmės šalyje

Beveik visos valstybės narės yra numačiusios galimybę Europos rinkimuose balsuoti iš užsienio. Kai kuriose valstybėse narėse rinkėjai turi užsiregistruoti savo nacionalinėse rinkimų institucijose, kad galėtų gauti teisę balsuoti užsienyje paštu arba ambasadoje ar konsulate. Kitose valstybėse narėse balsavimas paštu gali vykti ambasadose arba konsulatuose. Kai kuriose valstybėse narėse teisė balsuoti užsienyje suteikiama tik kitoje ES valstybėje narėje gyvenantiems piliečiams (pvz. Bulgarija ir Italija). Be to, dauguma valstybių narių taiko specialias priemones diplomatams ir kariniam personalui, tarnaujantiems užsienyje.

Dėl to, kad kai kurie kitos šalies pilietybę turintys asmenys gali balsuoti ir priimančiojoje valstybėje, ir savo kilmės valstybėje kaip jos piliečiai, gali atsirasti piktnaudžiavimų (balsavimas du kartus, kuris kai kuriose valstybėse narėse laikomas nusikalstama veika). Šiuo atžvilgiu pagal nesenus 1976 m. Rinkimų akto pakeitimus, padarytus Tarybos sprendimu (ES, Euratomas) 2018/994, reikalaujama, kad valstybės narės užtikrintų, jog būtų nustatytos veiksmingos, proporcingos ir atgrasančios nuobaudos už dvigubą balsavimą rinkimuose į Europos Parlamentą.

D. Teisė būti kandidatu rinkimuose

Teisė būti kandidatu per rinkimus į Europos Parlamentą bet kurioje kitoje gyvenamosios vietos valstybėje narėje taip pat yra pavyzdys, kaip taikomas valstybės narės piliečių ir ne piliečių nediskriminavimo principas, ir teisės judėti ir laisvai pasirinkti gyvenamąją vietą Europos Sąjungoje padarinyš. Kiekvienas asmuo, kuris yra Sąjungos pilietis ir nėra gyvenamosios valstybės narės pilietis, bet atitinka tuos pačius teisei balsuoti ir būti kandidatu keliamus reikalavimus, kuriuos ta valstybė pagal įstatymą taiko savo piliečiams, turi teisę būti kandidatu per rinkimus į Europos Parlamentą gyvenamosios vietos valstybėje narėje, jei tos teisės jam nėra atimtos (Tarybos direktyvos 93/109/EB 3 straipsnis).

Išskyrus reikalavimą turėti valstybės narės pilietybę, kuris yra bendras visoms valstybėms narėms, kitos teisės būti kandidatu rinkimuose sąlygos visose valstybėse narėse yra skirtingos. Nė vienas asmuo per tuos pačius rinkimus negali būti kandidatu daugiau kaip vienoje valstybėje narėje (Tarybos direktyvos 93/109/EB 4 straipsnis). Minimalus kandidatų amžius daugumoje valstybių narių yra 18 metų, išskyrus Belgiją,

Bulgariją, Kiprą, Čekiją, Estiją, Airiją, Latviją, Lietuvą, Lenkiją ir Slovakiją (21 metai), Rumuniją (23 metai) ir Italiją bei Graikiją (25 metai).

E. Kandidatūros

Kai kuriose valstybėse narėse kandidatūras gali kelti tik politinės partijos ir politinės organizacijos. Kitose valstybėse narėse kandidatūras galima kelti, jei jos patvirtinamos nustatytu skaičiumi parašų arba jas parėmė tam tikras rinkėjų skaičius, ir kai kuriais atvejais taip pat reikalaujama užstato.

[2018 m. birželio 28 d. Europos Vadovų Tarybos sprendime 2018/937, kuriuo nustatoma Europos Parlamento sudėtis](#)^[6], nustatyta, kaip skirtingoms valstybėms narėms taikant „proporcingo narių skaičiaus mažinimo“ principą užpildomos ES sutarties 14 straipsnio 2 dalyje numatytos vietos ([1.3.3.](#)).

F. Rinkimų datos

Pagal iš dalies pakeisto 1976 m. Rinkimų akto 10 ir 11 straipsnius rinkimai į Europos Parlamentą rengiami tuo pačiu laikotarpiu, kuris prasideda ketvirtadienio rytą ir baigiasi kitą sekmadienį. Tikslią datą ir laiką nustato kiekviena valstybė narė. Pirmųjų 1979 m. rinkimų laikotarpį 1976 m., pasikonsultavusi su Europos Parlamentu, vieningai nustatė Taryba. Nuo 1979 m. rinkimai vyko atitinkamu metu paskutiniaisiais Rinkimų akto 5 straipsnyje nurodyto penkerių metų laikotarpio metais ([1.3.1.](#)).

2014 m. rinkimų metu, siekiant užtikrinti, kad rinkimai nesutaptų su Sekminių švente, Taryba 2013 m. birželio 14 d. sprendimu pakeitė rinkimų datą, kuri iš pradžių buvo nustatyta birželio mėn., ir jie vyko gegužės 22–25 d. Buvo taikoma ši 11 straipsnio nuostata: „jeigu nutiktų taip, kad rinkimų [...] tuo laikotarpiu surengti neįmanoma, Taryba, pasikonsultavusi su Europos Parlamentu, vieningai likus ne mažiau kaip vieneriems metams iki 5 straipsnyje nurodytos penkerių metų kadencijos pabaigos nustato kitą rinkimų laikotarpį, kuris turi būti ne anksčiau kaip du mėnesiai iki arba ne vėliau kaip vienas mėnuo po pagal pirmesnę pastraipą nustatyto laikotarpio.“ Tolesni rinkimai turi vykti atitinkamu metu paskutiniaisiais penkerių metų laikotarpio metais (1976 m. Akto 11 straipsnis). Atitinkamai 2019 m. rinkimai vyko gegužės 23–26 d.

G. Rinkėjų galimybės keisti kandidatų eilės tvarką sąraše

Daugelyje valstybių narių rinkėjai turi pirmenybinio balsavimo galimybę, skirtą pavardžių kandidatų sąraše eilės tvarkai pakeisti. Vis dėlto septyniose valstybėse narėse (Vokietijoje, Ispanijoje, Prancūzijoje, Portugalijoje, Jungtinėje Karalystėje, Vengrijoje ir Rumunijoje) kandidatų sąrašai yra nekeičiami (nėra pirmenybinio balsavimo). Maltoje, Airijoje ir Šiaurės Airijoje rinkėjai išvardija kandidatus pirmumo tvarka (vieno perleidžiamo balso sistema).

H. Kadencijos metu atsiradusių laisvų vietų užpildymas

Kai kuriose valstybėse narėse atsilaisvinusios vietos skiriamos tame pačiame sąraše esantiems pirmiesiems neišrinktiems kandidatams (galbūt tą sąrašą pakoregavus, kad būtų atsižvelgta į kandidatų gautus balsus). Kitose valstybėse narėse laisvos vietos yra paskirtos pavaduojantiems nariams ir, jeigu pavaduojančių narių nėra, atsižvelgiama į

[6]OL L 165I, 2018 7 2, p. 1.

kandidatų eilės tvarką sąrašė. Kai kuriose valstybėse narėse EP nariai turi teisę grįžti į Europos Parlamentą, jei nebelieka priežasties, dėl kurios jie jį paliko.

EUROPOS PARLAMENTO VAIDMUO

Nuo dvidešimtojo amžiaus 7-ojo dešimtmečio Europos Parlamentas ne kartą reiškė savo nuomonę rinkimų teisės klausimais ir, vadovaudamasis EB sutarties 138 straipsniu (dabar SESV 223 straipsnis), teikė pasiūlymus. Tai, kad vis dar nėra nustatyta iš tiesų vienoda rinkimų į Europos Parlamentą tvarka, rodo, kaip sunku suderinti skirtingas nacionalines tradicijas. Amsterdamo sutartyje numatyta galimybė priimti bendruosius principus tik iš dalies sudarė sąlygas šiems sunkumams įveikti. SESV 223 straipsnyje nustatytas plačių užmojų tikslas patvirtinti vienodą tvarką, kuriai reikalingas Europos Parlamento pritarimas, dar turi būti pasiektas. Nuolatinės Parlamento pastangos modernizuoti ir sukurti labiau europietišką bendrą rinkimų procedūrą paskatino 1997 m. pateikti pasiūlymą dėl vienodos rinkimų procedūros; jo esmė įtraukta į 2002 m. Tarybos sprendimą. 2015 m. lapkričio 11 d. Europos Parlamentas priėmė [rezoliuciją\[7\], pagrįstą teisėkūros iniciatyvos pranešimu, kurį Konstitucinių reikalų komitetas parengė dėl 1976 m. rugsėjo 20 d. Rinkimų akto pakeitimo](#). Teisėkūros iniciatyva buvo pasiūlyti 1976 m. Rinkimų akto pakeitimai, siekiant užtikrinti didesnę Europos Parlamento rinkimų demokratiškumą ir padidinti visuomenės dalyvavimą rinkimų procese. Parlamento pasiūlyti pakeitimai buvo iš dalies priimti ir įtraukti į 2018 m. liepos 13 d. Tarybos sprendimą (ES, Euratomas) 2018/994. Tačiau Taryba negalėjo pritarti Parlamento pasiūlymui, kad būtų sukurta bendra rinkimų apygarda ir pagrindiniai kandidatai būtų paskirti eiti Komisijos pirmininko pareigas.

2018 m. vasario 7 d. Parlamentas balsavo už tai, kad po Jungtinės Karalystės išstojimo iš ES būtų sumažintas vietų skaičius nuo 751 iki 705, o kai kurios vietos būtų padalytos toms valstybėms narėms, kurioms šiek tiek nepakankamai atstovaujama^[8] (1.3.3). 2012 m. lapkričio 22 d. Europos Parlamentas priėmė [rezoliuciją](#), kurioje ragino Europos politines partijas išskelti kandidatus į Komisijos pirmininko postą siekiant padidinti ir Parlamento, ir Komisijos politinį teisėtumą^[9]. Ši tvarka buvo įgyvendinta prieš 2014 m. rinkimus, per kuriuos pirmą kartą buvo išskelti pagrindiniai kandidatai į Komisijos pirmininko pareigas. Galiausiai, vadovaujantis 2014 m. rinkimų rezultatais, 2014 m. spalio 22 d. Europos Parlamentas vieną iš šių kandidatų Jeaną-Claude'ą Junckerį išrinko Komisijos pirmininku. Europos Parlamentas savo [2018 m. vasario 7 d. sprendime dėl pagrindų susitarimo dėl Europos Parlamento ir Europos Komisijos santykių peržiūros](#) teigė, kad jis buvo pasirengęs atmesti bet kurį kandidatą į Europos Komisijos pirmininko pareigas, kuris nebuvo paskirtas [pagrindiniu Europos politinės partijos kandidatu](#) (vok. Spitzenkandidat) 2019 m. rinkimuose į Europos Parlamentą.

2003 m. nustatyta Europos politinių partijų finansavimo sistema, pagal kurią taip pat leidžiama steigti politinius fondus (1.3.3) ES lygmeniu (Reglamentas (ES, Euratomas) Nr. 2004/2003 iš dalies pakeistas [Europos Parlamento ir Tarybos reglamentu \(ES, Euratomas\) Nr. 1141/2014 dėl Europos politinių partijų ir Europos politinių fondų](#)

[8]2018 m. vasario 7 d. Europos Parlamento rezoliucija dėl Europos Parlamento sudėties (OL C 463, 2018 12 21, p. 83–88).

[9]2012 m. lapkričio 22 d. Europos Parlamento rezoliucija dėl 2014 m. Europos Parlamento rinkimų (OL C 419, 2015 12 16, p. 185–186).

[statuto ir finansavimo](#)^[10]). Siekiant kovoti su tam tikrais piktnaudžiavimo veiksmais, šios normos neseniai iš dalies pakeistos siekiant užtikrinti, kad finansuojant Europos politines partijas ir fondus būtų tinkamai naudojamos viešosios lėšos ([Reglamentas \(EB\) Nr. 1141/2014 dėl Europos politinių partijų ir Europos politinių fondų statuto ir finansavimo, iš dalies pakeistas Reglamentu \(ES, Euratom\) 2018/673](#)^[11]).

Atsižvelgiant į pastarojo meto įvykius matyti, kokią riziką rinkimų procesams ir demokratijai gali kelti komunikacija internetu (su rinkimais susijęs manipuliavimas asmens duomenimis). Siekiant užkirsti kelią neteisėtam asmens duomenų naudojimui, neseniai priimti nauji 2014 m. reglamento dėl Europos politinių partijų ir Europos politinių fondų statuto ir finansavimo pakeitimai ([2019 m. kovo 25 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas 2019/493 \(ES, Euratom\), kuriuo dėl tikrinimo procedūros, susijusios su asmens duomenų apsaugos taisyklių pažeidimais per Europos Parlamento rinkimus, iš dalies keičiamas Reglamentas \(ES, Euratomas\) Nr. 1141/2014](#)^[12]). Pagal naująsias taisykles, dėl kurių susitarė Parlamentas ir Taryba, siekiama apsaugoti rinkimų procesą nuo internetinių dezinformacijos kampanijų, kuriomis piktnaudžiaujama rinkėjų asmens duomenimis, ir numatyti finansines sankcijas, kurios būtų taikomos Europos politinėms partijoms ir fondams, kurie sąmoningai daro arba siekia daryti įtaką Europos Parlamento rinkimų rezultatams, pasinaudodami duomenų apsaugos taisyklių pažeidimais ([1.3.3](#)).

Roberta Panizza
05/2019

[10]OL L 317, 2014 11 4, p. 1.

[11]OL L 1141, 2018 5 4, p. 1.

[12]OL L 851, 2019 3 27, p. 7.

